

Resolució 216/2020, de 12 de març¹

Número d'expedient de la reclamació: 146/2020

Administració reclamada: Departament de Treball, Assumptes Socials i Famílies

Informació reclamada: Còpia de les notificacions realitzades en relació amb un expedient.

Sentit de la resolució: Desestimació

Resum: Té raó la resolució impugnada quan assenyala que la ciutadania ha de fer un ús responsable del dret d'accés a la informació pública. El reconeixement ampli d'aquest dret per la legislació de transparència i accés a la informació pública en general no ha anat acompanyat, a causa de les conseqüències de la crisi financera del 2008 i altres circumstàncies adverses, de l'increment de recursos necessaris per atendre'l amb disposició còmoda de mitjans, de manera que els mateixos recursos (sempre limitats) que venen atenent els diversos serveis prestats per l'Administració també han d'oferir la informació que cada vegada més se'ls sol·licita. En aquest context, sembla exigible que la ciutadania s'abstingui de sol·licitar informació que ja ha obtingut del mateix servei al qual la sol·licita i que, si la informació obtinguda realment li interessa, la conservi i organitzi de la forma més convenient per no anar requerint la repetició difícilment justificable de tasques els serveis públics, en detriment de la deguda atenció a les seves altres responsabilitats. Les sol·licituds d'informació pública que demanen informació que ja ha estat facilitada per l'Administració a la persona sol·licitant comporta fer un ús abusiu del dret d'accés a la informació pública, proscriu pel principi general del dret proclamat per l'article 7 del Codi Civil espanyol i pel 117.7 de Codi Civil de Catalunya, perquè qui exerceix el dret perjudica amb la seva acció a l'Administració, sense obtenir benefici objectiu amb això, doncs la informació sol·licitada ja està en el seu poder i si no la troba o l'ha perdut és un fet imputable únicament a la seva responsabilitat.

Paraules clau: Generalitat. Expedient. Persones amb discapacitat. Sol·licituds d'informació. Reclamació contra inadmissió. Informació ja entregada. Abús de dret.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 19 de febrer de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 146/2020, presentada contra el Departament de Treball, Assumptes Socials i Famílies (DTASF) de la Generalitat de Catalunya, en relació amb la sol·licitud d'accés a la informació pública indicada en l'antecedent 2. La persona reclamant no demana el procediment de mediació previst per l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).

¹ El text original d'aquesta resolució, elaborat pel ponent, és en castellà

2. El 20 de gener de 2020 la persona reclamant assenyala que ha sol·licitat i obtingut còpia íntegra de l'expedient 117/2018 i no ha trobat en ell cap referència a les seves sol·licituds d'informació pública relatives a l'expedient esmentat i per això sol·licita a l'Àrea de Promoció de l'Accessibilitat i Supressió de Barreres Arquitectòniques del DTASF *còpia de totes les notificacions que ha enviat en relació amb l'expedient 117/2018, ja siguin cartes normals o notificacions, respostes enviades davant de les sol·licituds d'informació pública sobre el mateix expedient 117/2018, etc.* Sol·licita rebre la informació per correu postal.
3. El 7 de febrer de 2020 el DTASF notifica a la persona reclamant la resolució de 5 de febrer de 2020 de la Direcció General d'Igualtat (DGI), que inadmet la sol·licitud anterior. Aquesta resolució argumenta que els expedients de sol·licitud d'informació pública sobre l'expedient 117/2018 no en formen part. Indica també que totes les respostes generades per les sol·licituds d'informació pública presentades per la persona reclamant en relació amb l'esmentat expedient li han estat notificades electrònicament i postalment i ofereix les referències que així ho acrediten. Afegeix que és exigible que les persones facin un ús responsable i ponderat de l'exercici del dret d'accés a la informació pública, per evitar que causi col·lapse en els limitats recursos públics. Considera també exigible que la ciutadania conservi la informació i les notificacions rebudes i exerceixi el dret d'accés amb el menor destorb possible al normal funcionament dels serveis públics. Considera també que un exercici massiu i negligent del dret d'accés a la informació pública pot constituir abús de dret (article 117.7 de Codi Civil de Catalunya), i aquest seria el cas hagut compte que la sol·licitud demana documentació que ja està en poder de la persona reclamant, de manera que difícilment no podria obtenir cap profit de l'esforç requerit a l'Administració per satisfer la sol·licitud.
4. La Reclamació presentada el 19 de febrer de 2020 argumenta que no va rebre l'expedient 117/2018 íntegre, malgrat haver hagut de pagar una taxa, que ha denunciat davant del Síndic de Greuges. Sembla que hauria destinat la seva còpia en paper per a la denúncia. Reitera que vol la informació sol·licitada.
5. El 21 de febrer de 2020 la GAIP comunica la Reclamació al DTASF i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li remeti un informe sobre la mateixa, així com còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la qual porta causa i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
6. El 5 de març de 2020 la GAIP rep l'informe del DTASF. Reitera les consideracions i arguments de la resolució indicada per l'antecedent 3. Assenyala que la persona reclamant ja té tota la informació sol·licitada i que l'Administració no té més informació sobre l'objecte de la Reclamació. En conseqüència, sol·licita a la GAIP la seva desestimació.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que *“Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol”*. L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que té per objecte una resolució d'inadmissió d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com *“el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei”*. Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com *“la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei”*.

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, *“Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda”*. I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que *“El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis”*.

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: *“2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació”*.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: *“Els*

límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació.

Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

2. *Sobre la fonamentació de la resolució impugnada*

La resolució de la DGI de 5 de febrer de 2020 impugnada sembla raonablement fonamentada en dret. Efectivament, la resolució indicada acredita que tant l'expedient 117/2018, com les notificacions generades per les sol·licituds d'accés a la informació pública presentades per la mateixa persona reclamant en relació amb el mateix, li han estat totes elles degudament notificades, tant electrònicament, com per correu postal, en ser aquest el mitjà de comunicació amb l'Administració escollit per la persona reclamant. Per tant, l'eventual satisfacció de la sol·licitud indicada per l'antecedent 2 no posaria en mans de la persona reclamant informació, coneixement o documentació addicionals als que ja estan en el seu poder; això significa, tal com indica la resolució reclamada, que la persona reclamant difícilment no obtindria cap benefici objectiu del dret d'accés a la informació pública exercit mitjançant la seva sol·licitud indicada per l'antecedent 2.

Té raó la resolució impugnada quan assenyala que la ciutadania ha de fer un ús responsable del dret d'accés a la informació pública. El reconeixement ampli d'aquest dret per la legislació de transparència i accés a la informació pública en general no ha anat acompanyat, a causa de les restriccions en els recursos públics derivades de la crisi financera del 2008 i d'altres circumstàncies adverses, de l'increment de recursos necessaris per atendre'l amb disposició proporcional de mitjans, de manera que els mateixos recursos humans (sempre limitats) que venen atenent els diversos serveis deixats per l'Administració també han d'oferir la informació que cada vegada més se'ls sol·licita sobre el servei que presten. En aquest context, sembla exigible que la ciutadania s'abstingui de sol·licitar informació que ja ha obtingut del mateix servei al qual la sol·licita i que, si la informació obtinguda realment li interessa, la conservi i organitzi de la forma més convenient per no anar requerint la repetició difícilment justificable de tasques els serveis públics, en detriment de la deguda atenció a les seves altres responsabilitats.

La GAIP ha considerat en anteriors resolucions (a títol d'exemple, en la Resolució de 31 d'agost de 2016, relativa a la Reclamació 191/2016 i unes altres set d'acumulades a ella es formulen les següents consideracions: *Una gestió tan deficient de les seves pròpies accions, tant davant de l'Ajuntament com d'aquesta Comissió, segurament s'explica per la gran quantitat de sol·licituds d'informació i reclamacions que ha impulsat aquesta persona. En la Resolució dictada per aquesta Comissió el propassat 28 de juliol en relació amb les reclamacions que ara es dupliquen ja fèiem un advertiment*

a la persona reclamant de l'efecte negatiu que pot tenir un ús poc ponderat del seu dret d'accés de cara a col·lapsar l'Administració, i ara s'adverteix igualment de la dificultat que genera en la pròpia persona reclamant de fer una gestió i seguiment acurats de les seves accions, així com de l'eventual consideració com a pràctica abusiva que pot comportar. És exigible que les persones facin un ús responsable i ponderat de l'exercici del dret d'accés a la informació pública per tal que no es perdi la seva virtualitat ni esdevingui un mecanisme de col·lapse de les administracions i d'aquesta mateixa Comissió que repercuteixi negativament en les expectatives d'exercici i de garantia del dret d'accés per part d'altres persones, atesa la limitació de recursos humans que pateixen les administracions, i aquesta mateixa Comissió, en l'escenari de reducció continuada de personal a què es veuen sotmeses en els darrers anys. Cal advertir que un exercici del dret d'accés massiu i negligent en els termes exposats podria infringir el principi general del Dret que proscriu l'abús de dret recollit en els articles 111.7 del Codi Civil de Catalunya i 7 del Codi Civil espanyol (Resolució de la GAIP d'11 de febrer de 2016, de finalització de la Reclamació 36/2015), si s'inferís de la manca d'interès o de diligència mostrada en el control i seguiment de les respostes donades a les seves pròpies peticions i reclamacions, que la finalitat i pretensió de la persona reclamant amb les seves sol·licituds i reclamacions no és pròpiament l'accés a la informació o l'obtenció de la tutela del seu dret a accedir-hi), en la mateixa línia que la resolució reclamada, que les sol·licituds d'informació pública que demanen informació que ja ha estat facilitada per l'Administració a la persona sol·licitant, i si aquesta torna a demanar-la és per la seva mala gestió o amb ànim de perjudicar el funcionament dels serveis públics, comporta fer un ús abusiu del dret d'accés a la informació pública, proscriu pel principi general del dret proclamat per l'article 7 del Codi Civil espanyol i pel 111.7 de Codi Civil de Catalunya, perquè qui exerceix el dret perjudica amb la seva acció a l'Administració, sense obtenir benefici objectiu amb això, doncs la informació sol·licitada ja està en el seu poder i si no la troba o l'ha perdut és una cosa imputable únicament a la seva responsabilitat.

Vistes les anteriors consideracions, és procedent declarar que la resolució d'inadmissibilitat de la DGI impugnada per aquest procediment és correcta jurídicament, motiu pel qual s'ha de desestimar la Reclamació.

3. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal electrònic de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 12 de març de 2020, resol per unanimitat:

1. Desestimar la Reclamació 146/2020 perquè la resolució de la DGI reclamada s'ajusta a l'ordenament jurídic.
2. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 146/2020 i disposar la publicació de la present resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.